Endimion în Latmos poezie []
Însoţit de un scurt comentariu al autorului
— de Jorge Luis Borges [Jorge Luis Borges]
2004 – 06 – 21
Dormeam pe culme şi frumos
Îmi era trupul pe care anii-l stricară.
Înalt în noaptea elenă, centaurul
Îşi încetinea goana cvadruplă
Ca să-mi pândească visul. Îmi plăcea
Să dorm ca să visez şi pentru celălalt
Vis strălucitor care eludează memoria şi ne purifică de povara de-a fi ceea ce suntem pe pământ.
Diana, zeiţa care este totodată şi luna.
Mă zărea dormind pe munte şi lin îmi cobora în braţe
Aur şi iubire în noaptea de jar.
Eu strângeam pleoapele muritoare
Nu doream să văd frumosul chip
Pe care buzele-mi de pulbere îl profanau.
Am tras pe nări parfumul lunii
Şi vocea-i infinită îmi rostea numele.
O, obraji puri ce se caută.
O, râuri de iubire şi noapte.
O, sărut omenesc şi încordare de arc.
Nu ştiu cât a durat acest noroc;
Există lucruri ce nu pot fi măsurate de ciorchini
Nici de flori, nici de zăpada delicată.
Oamenii mă ocolesc. Le este frică de
Bărbatul care-a fost amantul lunii.
Anii au trecut. O imensă neliniște
Îmi umple veghea de oroare. Mă întreb:
Acel tumult de aur de pe munte
A fost adevărat sau doar un vis?
N-are rost să-mi repet că amintirea
De ieri sau un vis sunt acelaşi lucru.

Singurătatea-mi cutreieră obişnuitele
Drumuri ale pământului, însă mereu
Caută în noaptea străveche a numerelor
Indiferenta lună, fiică a lui Zeus.

Borjes despre acest poem:

„Endimion en Latmos este un poem mitologic, poate singurul poem personal pe care l-am scris vreodată. Căci Endimion, ca toate miturile, nu este nici născocire, nici simpla raţiune. Endimion simbolizează toţi oamenii. Deci spunem ca atunci când un om a fost iubit, el a fost iubit de o divinitate, a fost iubit de o zeiţa, a fost iubit de lună. Cred că am dreptul să compun acest poem căci, la fel ca toţi oamenii, şi eu am fost Endimion, de două sau de trei ori în viaţa mea. După aceea m-am simţit nedemn, însă recunoscător. De ce să dureze lucrurile bune? Cum spune Keats: „eterna bucurie-i frumuseţea”. Faptul de a fi iubit sau de a fi fost iubit poate fi reprezentat prin povestea lui Endimion şi a lunii, iar eu am făcut tot ce-am putut ca să dau viaţa acestui poem şi să vă fac să simţiţi că nu se bazează pe Dicţionarul clasic al lui Lempriere, ci pe viaţa mea personala şi pe viaţa personală a tuturor oamenilor, din toată lumea şi din toate timpurile”.

Endimion en Latmos
Yo dormea en la cumbre y era hermoso
Mi cuerpo, que los anos han gastado.
Alto en la noche elenica, el centauro
Demoraba su cuadruple carrera
Para atisbar mi sueño. Me placia
Dormir para sonar y para el oltro
Sueño lustral que elude la memoria
Y que nos purifica del gravamen
De ser aquel que somos en la tierra.
Diana, la diosa que es tambien la luna.
Me voia dormir en la montana
Y lentamente descendio a mis brazos
Oro y amor en la encedida noche.
Yo apretaba los parpados moratles.

Yo queria n-o vor el rostro bello
Que mis labios de polvo profanaban.
Yo aspire la fraugancia de la luna
Y su infinita voz dijo mi nombre.
Oh las puras mejillas que se buscan.
Oh rios del amor y de la noche.
Oh el beso humano y la tension del arco.
No se cuanto duraron mis venturas;
Hay cosas que no miden los racimos
Ni la flor ni la nieve delicada.
La gente me rehuye. Le da miedo
El hombre que fue amado por la luna.
Los anos han pasado. Una zozobra
Da horror a mi vigilia. Me pregunto
Şi aquel tumulto de oro en la montana
Fue verdadero o no fue mas que un sueño.
Inutil repetirme que el recuerdo
De ayer y un sueño son la misma cosa.
Mi soledad recorre los comunes
Caminos de la tierra, pero siempre
Busco en la Antigua noche de los numenes
La indiferente luna, hija de Zeus.